

Özv. Ujvári Lászlóné vagyok, 1943. 05. 31.-én születtem félig paraszti családba, kései második lányként. Apám kőműves, Anyám bíró lánya volt. Zenés, táncos életemet Apámtól örököltem. Mikor én születtem, nővérem 12 éves volt.

A régi időben a lányok már 15–16 évesen bálókba, szüretibe, farsangba jártak. A farsang kezdődött szombaton és minden este szólt a zene kedd éjfélig. A lányok 18–20 évesen férjhez mentek, akik nem, azok már vénlánynak számítottak. Én ebbe a táncos hangulatba nőttem fel. Szerencsés voltam, már jártam óvodába, itt kezdtem az első ütemes táncot. Párosával álltunk és énekeltük „Aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére” c. dalt, erre táncoltunk, és körbejártunk. Nagyon szerettem minden zenés megmozdulást. Kilenc éves koromtól tagja voltam az úttörő tánccsoportnak. Jártunk versenyekre, rendezvényekre. Nagy Ibolya tanárnő tanított. Mindig első táncos voltam, én jártam a szólót Varga Julcsában, párnás és pados táncban. Majd később mi lettünk a nagy csoport, itt a három ugrós, veresi lakodalmas, különböző bukós és verbunkos táncok kerültek színpadra nem kis sikerrel. Mindig nyertünk valamit és díjaztak. Közben voltak a farsangok, szüreti, melyet az iskola rendezett, én voltam a bírónő, Csigó Sándor a bíró.

Nagyon szerettem táncolni és mindig volt is kivel. Családban is sokat láttam Apámtól. Jártunk disznótorokba, maskarázni, zenével, tánccal. Őt minden zenész ismerte, jöttek köszönteni a lakásra névnapot, ünnepeket zenével. Ekkor Apám, ha nem volt partner, fejéhez tette a kezét és úgy dalolt, táncolt egyedül. Volt summás, onnan is hozta magával az énekeket. Megőrizte az éneklés szeretetét, betegségében utolsó este elénekelte az „Adjon Isten jó éjszakát” c. népdalt.

1960-ban férjhez mentem, akkor megszűnt egy kis időre a táncos élet. Csak menyecske bálba, vagy nősember szüretibe mentünk el. Én nagyon szerettem a jelmezbálokat, a férjem nem. Korán özvegy lettem, és a gyász után kihasználtam minden lehetőséget. Mikor indult a itt Veresegyházon a hagyományőrző csoport, alapító tag lettem, azóta is táncolok és részt veszek a munkában. Nagyon szeretek járni és táncolni. A csoport többször kapott kiváló minősítést, ehhez hozzájárult a gyönyörű viselet, melyet mai napig őrzök. 2003-ban Fülöp Ferenc díjat kaptunk Kőrösi Sándorral Kalocsán, ahol megmutathattam, mit tanultam és mit hoztam az őseimtől.

Hat unokám van, ebből egy jár velem táncolni, akinek átadtam a tánctudást. Büszke vagyok Ujvári Lillára, mert még a mozdulata is az enyém. Nagyon szeret táncolni, ő Gödöllőn táncol. Úgy hívják, kis Juli.

Szeretnék táncolni járni, amíg bírok. Nem tudom meddig, mert fáj a térdem. Ha nem tudok már menni, Lilla pótol majd engem, mert átadom neki a szép viseletemet. 65 éves vagyok, életem felét eltáncoltam.

2008. február 5.